

Szakmai gyakorlat a mexikói UAQ egyetemen – Beszámoló

Előzmények

Az egész akkor kezdődött, amikor tavaly ősszel a barátnőm közölte, hogy februártól Koppenhágában fogja folytatni az építészeti tanulmányait. Mivel szerintem az egyik legrosszabb dolog otthagyni lenni, eldöntöttem, hogy elmegyek a Műegyetem R épületében található Erasmus irodába, és megkérdezem, milyen esélyeim vannak egy külföldön töltött félévre angol nyelvtudás nélkül. A CEEPUS mobilitás munkatársa pozitív visszajelzése után találkoztam Szalay Tibor Tanár Úrral, aki végül is koordinálta a februártól nyárig tartó, Prágában töltött félévemet. Az itthoni tárgyfelelősök segítségével kialakítottuk az órarendemet a CTU-n oktatott, itthoniakhoz hasonló tárgyakkal, hogy ne legyen probléma a kreditek elfogadtatásánál. Csehországból hazatérve tartottam egy élménybeszámolót, ahol szó esett a prágai kollégiumban megismert mexikói barátaimról is. Szó szót követte, amikor a Tanár Úr mesélt a Querétaro-i Egyetemen végzett projektjeiről, a mexikói életről, és az egyetemi baráti kapcsolatokról. A beszélgetés során felmerült a szakmai gyakorlatom Mexikóban történő elvégzésének lehetősége, amit nyáron meg is szerveztünk a szeptemberi induláshoz. Röviden így jutottam el eddigi életem legemlékezetesebb két hóapjához.

Első mexikói bbq-m Prágában

Mexikóváros

Szeptember 16-érkeztem, a függetlenség napján, így azonnal nagy dózisban szívhattam magamba a mexikói kultúra legjavát. Az első hétvégét még a fővárosban töltöttem, ahol a Prágában cserediákként összeismerkedett mexikói srácok „újratalálkozásán” is ott tudtam lenni. Nagyon abszurd volt, hogy az új kontinensre érkezésem után már két nappal 7-8 olyan emberrel találkoztam, akikkel rendszeresen együtt töltöttük a prágai péntekestéket. Az olaszországi gondolákhöz hasonló csónakokon beszéltük ki magunkból az elmúlt fél évet, aztán ahogy sötétedett mentünk tovább az éjszakába.

A mexikóvárosi hétvégén még nem tudtam fejben összerakni, hogy mit keresek itt, annyira hihetetlen volt az egész.

Querétaro

A városomba való érkezésem után átvettem az egyetemi szálláshelyet, ami eredetileg egyetemi vendégelőadóknak volt fent tartva, így nagyon okos és értelmes szakembereket ismerhettem meg. Az aktuális intézményi helyzet miatt azonban javarészt egyedül voltam a szálláson, ahol 4 nagyon kedves bejárónő segítette a mindennapokat. Egy hónapra a házba költözött az egyetemi televízió is. Minden nap közösen ebédeltünk a gyártósokkal, szerkesztőkkel, ahol megbeszéltük a napunkat, és jobbnál jobb programokat, lehetőségeket ajánlottak. A kedvenc konyhám kimeríthetetlen listájáról ettünk nap mint nap olyan ételeket, amikről eddig nem is hallottam. Tamales, Elote, Pozole leves, Mole Enchilada-val, vagy a Carnitas taco felejthetetlen ízei.

Életem első Nascar versenyére is eljutottam Mexikóban

Bernal

Egyik napon az egyetemmel szemközti tacosnál a közös nyelv hiánya okozott nehézségeket, azonban az előttem rendelő srácok észrevették és segítettek. Együtt ettünk, beszélgettünk, kontaktot cseréltünk és a következő hétvégén már közösen utaztunk a közeli Bernal településre, amit mindenképp meg akartak mutatni. Az, hogy az 5 személyes autóban 7-en utaztunk másfél órán keresztül, csak nekünk, európaiaknak szokatlan. A világlistán 7. legnagyobb bazalt hegyéről híres a település, viszont itt is mindenki a Michelada sörkoktélt issza a helyi stílusra jellemző kalapban. Közeledvén a Mindenszentekhez, itt kostóltam meg először az ünnepekről elnevezett Pan de Muerto-t, amit a kürtöskalács és egy cipó fúziójaként a legkönnyebb elképzelni. Nagyon jó hangulata van a helynek, nekem talán egy Sümegi-vár bejárásához hasonlított leginkább.

Az egésznapos Bernal-ozás végére kellően elfáradtunk

San Miguel de Allende

Még az utazásom elején megismertem Kary-t, akivel a kintlétem nagy részét töltöttem. Kary Querétarban született, de a családja nagy része San Miguelben lakik. A városban amit gúnyosan Greengolandia néven is hívnak a sok államokbeli turista és ottlakó miatt. Ez egy érezhető áremelkedéssel és meglepően sok angolul beszélő alkalmazottal jár együtt. Gyönyörű város a hegy oldalában, a színes házaival, a mesés szép templomával és a rengeteg Mariachi zenéssel az utcán, akik garantálják a mexikói pezsgő hangulatot. Életem legjobb Churros-át is itt ettem, és tudatosult bennem, hogy nem lehet összehasonlítani az itthoniakkal. Érdekesség, hogy az utazás Mexikón belül busszal a leggyakoribb, mivel a vasúton már régóta csak áruszállítás üzemel, a belföldi repjegyárak pedig jóval magasabbak, mint az Európában megszokott párezres fapadosoké. A buszokon viszont a kényelem már-már megüti a nívósabb repülőtársaságok első osztályán tapasztalható komfortot. A hosszú utazásokat pedig esti indulással lehet megúszni, amin egy éjszakát lehet spórolni az apartmanok árain. Ide az utolsó hétvégére is visszautaztunk, csak kicsit kikapcsolni, ugyanis a város tud nagyon nyugodt is lenni, ha elkerüljük a főteret, és inkább a kisutcák fele vesszük az irányt. A közbiztonság meglepően magas a településen belül, nyilván a sok turista megköveteli ezt, de Guanajato állam az egyik legveszélyesebb egész Mexikóban, amit a Querétaróba vezető visszaúton tapasztalhattuk is. Érdekes, hogy mint idegen mennyire nem látja az ember azokat a szituációkat, amiket a helyiek rutinból elkerülnek. Azért jó, hogy nekünk itthon a legnagyobb probléma a gyorsabban futó szalag a mozgólépcsőn.

A nyüzsgő San Miguel, és a hihetetlen buszutak.

Puerto Vallarta

Volt szerencsém elutazni a Csendes-óceánhoz is. Mindenképp meg akartam nézni a Mexikói partot, úgyhogy folyton böngésztem a jegyeket. Végül egy 5 napos utazásra szerencsésen jött ki minden, így Karyval elrepültünk Puerto Vallartába. Leszállásnál az óceán felett fordultunk rá a kifutóra, ahol madártávlatból láthattunk az ablakból egy bálnát, ami éppen feljött a vízfelszínre. A város a sötétzöld erdős hegyek és a kék-fehér óceán között terül el. Itt egy hostelben szálltunk meg, ami a legolcsóbb opciónk volt. Szerencsére, mint máshol, itt is kedves volt minden fiatal a 4 ágyas szobában. A városi buszt használva eljutottunk a szomszédos Boka falucskába, ahonnan már csak vízi taxival tud az ember tovább menni a part mentén és felfedezni a titokzatos partszakaszokat, vagy a már-már esőerdőre hajazó terepen kirándulva. Természetesen az ingyenes és kalandos B opciót választottuk, ahol számomra hihetetlen növényeket és bogarakat láthattunk. A város kinőtte magát annyira, hogy esténként szórakozóhelyek sokasága várja a bulizókat, amitől megőrül a város. Jó értelemben.

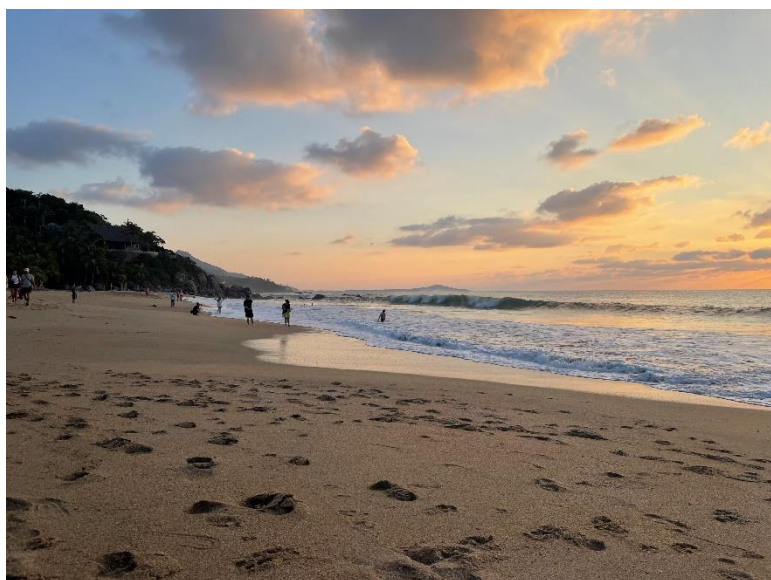
Az óceánnál megkóstoltam az osztrigát. Különleges.

Sayulita

A hullámszörfösök paradicsomában is megfordultam, itt szokták rendezni a Redbull világbajnokságokat az adrenalinmágusoknak. A település eszméletlenül színes, szabad, és eleven. Délutánként a helyi kávézóból dolgoznak haza egy laptop-al a fiatalok, hogy utána mehessenek egyből a partra kiélvezni a természet adta lehetőségeket. Estefelé mindenki kísétál a 10 percre eső nyugati fekvésű naplementés szpotra, ahol ilyenkor a hullámok már a 2 méteres magasságot nyaldossák. Egy LA-ból ideköltöző srác garantálja a legjobb hamburger izeket helyi árakon. A Sushi San étteremben a látványkonyha előtt ülve nézhetjük ahogy a két japán srác, hogy vágja az otoro szeleteket a sashimihez. Este mint egy mediterrán városban 10 után kint kosarazik minden kölyök, vagy mutogatják az új deszkás trükkjeiket egymásnak, amiből gyorsan egy rögtönzött verseny veszi kezdetét. Itt nem foglalkozik senki azzal, ha az utcán rányitsz egy sörre, vagy sodorsz egy cigit, amit egyébként a teljes országban szigorúan büntetnek. A repülőt perceként múlt, hogy elérjük-e, de nagyon nem sztrösszeltünk a dolgon, mert el tudtunk volna még lenni elég sok időt itt. Nagyon-nagyon remélem, hogy lesz még lehetőségem Sayulitába visszautazni. Ha választanom kéne, itt éreztem a legjobban magam, ide kötődik a kedvenc élményem. Képzeld el, hogy az éjszaka közepén kint karaokizol a barátnőddel a teraszon a csendes óceán zúgó hullámaint nézve, szívod a Nicaragua-i szivart,

beleiszol a helyi Pacifico Clara sörödbe és hagyod magad elveszni az álom és a valóság peremén.

Színes, fiatalos, laza

Összefoglalás

Szeretném megköszönni itt is Szalay Tibor Tanár Úrnak, hogy egy ilyen útra terelt, a támogatást amit itthonról tudott nyújtani, és a lehetőségét annak, hogy ezt a beszámolót én írhasam most meg.

Nem tudom mennyire lett sablonos ez a kis írás. Azt tudom, hogy nekem amíg nem csöppentem bele ebbe a külföldözésbe, kultúrák felfedzésébe, nemzetközi kapcsolatok kiépítésébe, az összes élménybeszámoló ugyanolyan monoton volt. Remélem, lesz még lehetőségem megismerni új helyeket, kontinenseket, vagy visszamenni Mexikóba a kollégáimhoz és a barátaimhoz. Már Prága után kialakult bennem egy olyan felelősség, hogy ezt a szaktársaimnak meg akarom mutatni, szeretném, hogy mások is átéljék, hogy milyen énjük jön elő az adott országban. Nagymamám mondta régen, ahány nyelven beszélsz, annyi ember vagy. Azt hiszem, megértettem. Köszönöm!

